

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 25 i 90 WE należy dokonywać w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu ustawowemu, zgodnie z którym krajowi odbiorcy energii elektrycznej są zobowiązani do uiszczania w okresie przejściowym (od dnia 31 sierpnia 2000 r. do dnia 31 grudnia 2000 r.) na rzecz operatora systemu przesyłowego dopłaty do stawki za ilość energii elektrycznej dostarczonej im na ich potrzeby, przy czym dopłata do stawki podlega odprowadzeniu przez operatora systemu na rzecz spółki określonej przez ustawodawcę i służy obniżeniu kosztów niezgodnych z wymogami rynku, które powstały w konsekwencji zobowiązań lub inwestycji, jakie spółka ta zaciągnęła, względnie przeprowadziła przed liberalizacją rynku energii elektrycznej, a spółka ta
- jest wspólną spółką zależną czterech krajowych wytwórców energii elektrycznej,
 - w przedmiotowym okresie (2000 r.) ponosi jako jedyna odpowiedzialność z tytułu powstałych w tym roku kosztów niezgodnych z wymogami rynku,
 - bezspornie potrzebuje kwoty 400 milionów NLG (181.512.086,40 EUR) w celu pokrycia kosztów za ten rok,
 - jest zobowiązana do odprowadzenia nadwyżki na rzecz ministerstwa, jeżeli wpływy z tytułu dopłaty do stawki przewyższają wspomnianą kwotę?
- 2) Czy uregulowanie przywołane w pytaniu pierwszym spełnia wymogi określone w art. 87 ust. 1 WE/

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalny złożony przez Cour d'arbitrage w dniu 10 maja 2006 r. — Gouvernement de la Communauté française, Gouvernement wallon przeciwko Gouvernement flamand

(Sprawa C-212/06)

(2006/C 178/29)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'arbitrage

Strony w postępowaniu przed sądem

Strona skarżąca: Gouvernement de la Communauté française, Gouvernement wallon

Strona pozwana: Gouvernement flamand

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy system ubezpieczenia usług opiekuńczych, który (a) został ustanowiony przez niezależną wspólnotę państwa federalnego, będącego członkiem Wspólnoty Europejskiej, (b) znajduje zastosowanie do osób zamieszkałych w części terytorium tego państwa federalnego, która podlega kompetencji tej niezależnej wspólnoty, (c) daje prawo do pokrycia przez ten system kosztów związanych z usługami pomocy i usługami pozamedycznymi dla objętych tym systemem osób, które w trwały i poważny sposób mają ograniczoną autonomię, w postaci zryczałtowanego udziału w kosztach związanych z tą sytuacją oraz (d) jest finansowany w części z rocznych składek członków, a w części poprzez dotację z budżetu zainteresowanej niezależnej wspólnoty, stanowi system objęty przedmiotowym zakresem zastosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 lipca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemierzających się we Wspólnocie (¹), określony w art. 4 tego rozporządzenia?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie prejudycjalne: czy wspomniane rozporządzenie, w szczególności art. 2, 3 i 13 oraz, jeżeli znajdują zastosowanie art. 18, 19, 20, 25 i 28, należy interpretować w ten sposób, że przepisy te sprzeciwiają się, aby niezależna wspólnota państwa federalnego, będącego członkiem Wspólnoty Europejskiej przyjęła, w wykonaniu swojej kompetencji przepisy, które ograniczają możliwość ubezpieczenia oraz korzyści wynikające z systemu zabezpieczenia społecznego w rozumieniu tego rozporządzenia do osób zamieszkałych na terytorium, które podlega kompetencji tej niezależnej wspólnoty, a w przypadku obywateli Unii Europejskiej do osób zatrudnionych na tym terytorium, zamieszkałych w innym państwie członkowskim z wykluczeniem osób, które niezależnie od obywatelstwa mają miejsce zamieszkania w tej części terytorium państwa federalnego, która podlega kompetencji innej niezależnej wspólnoty?
- 3) Czy art. 18, 39 i 43 traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one, aby niezależna wspólnota państwa federalnego, będącego członkiem Wspólnoty Europejskiej przyjęła, w wykonaniu swojej kompetencji, przepisy, które ograniczają możliwość ubezpieczenia oraz korzyści wynikające z systemu zabezpieczenia społecznego w rozumieniu tego rozporządzenia do osób zamieszkałych na terytorium, które podlega kompetencji tej niezależnej wspólnoty, a w przypadku obywateli Unii Europejskiej do osób zatrudnionych na tym terytorium, zamieszkałych w innym państwie członkowskim, z wykluczeniem osób, które niezależnie od obywatelstwa mają miejsce zamieszkania w tej części terytorium państwa federalnego, która podlega kompetencji innej niezależnej wspólnoty?

4) Czy art. 18, 39 i 43 traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one, aby zakres zastosowania takiego systemu był ograniczony do osób, które zamieszkują w poszczególnych częściach terytorium państwa federalnego, będącego członkiem Wspólnoty Europejskiej i które objęte są tym systemem?

(¹) Dz. U. L 149, str. 2

Odwołanie wniesione w dniu 9 maja 2006 r. przez Europejską Agencję Odbudowy (EAR) od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 23 lutego 2006 r. w sprawie T-471/04: Georgios Karatzoglou przeciwko Europejskiej Agencji Odbudowy (EAR)

(Sprawa C-213/06 P)

(2006/C 178/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Europejska Agencja Odbudowy (EAR) (Przedstawiciel(-e): S. Orlandi, A. Coelen, J.-N. Louis i E. Marchal, avocats oraz M. K. Niasas, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Georgios Karatzoglou

Żądania strony skarżącej

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 23 lutego 2006 r. w sprawie T-471/04 (Georgios Karatzoglou przeciwko Europejskiej Agencji Odbudowy (EAR)) w całości;
- rozstrzygnięcie sprawy;
- oddalenie skargi o uchylenie decyzji EAR z dnia 26 lutego 2004 r. o rozwiązaniu ze skarżącym w pierwszej instancji umowy członka personelu tymczasowego;
- obciążenie skarżącego w pierwszej instancji i drugiej stronie w postępowaniu odwoławczym kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołujący się podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji dopuścił się naruszenia prawa przez to, że po zakwalifikowaniu umowy podpisanej przez drugą stronę jako umowy na czas nieokreś-

lony, orzekł, że Europejska Agencja Odbudowy (dalej EAR) mogła rozwiązać tę umowę tylko w dwóch sytuacjach — znaczącego zmniejszenia lub zaprzestania działalności przez EAR — co oznaczałoby uznanie przedmiotowej umowy za umowę na czas określony, której czas trwania zależy od dwóch wyżej wskazanych warunków.

Odwołujący się podnosi ponadto, że Sąd Pierwszej Instancji dopuścił się przy orzekaniu naruszenia prawa ponieważ rozporządzenie nr 2667/2000 (¹), które reguluje zasady funkcjonowania EAR zakazuje tej agencji zaciągania takich zobowiązań, gdyż zobowiązuje EAR do ograniczania zatrudniania personelu do ścisłego minimum niezbędnego do jej potrzeb, które stale ewoluują.

Odwołujący się podnosi, że jeżeli EAR stworzył uzasadnione oczekiwanie, że nie będzie rozwiązywał umowy z drugą stroną, chyba że chodzi o szczególną sytuację znaczącego zmniejszenia działalności, oczekiwanie takie jest jego zdaniem bezprawne w świetle zobowiązań wynikających z warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich oraz rozporządzeń Rady w sprawie utworzenia i funkcjonowania EAR.

(¹) Dz.U. L 305 z 7.12.2000, str. 7-10.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy) w dniu 11 maja 2006 r. — Colasfalti srl przeciwko Provincia di Milano, ATI Legrenzi Srl i Impresa Costruzioni Edili e Stradali dei F. Ili Paccani Snc

(Sprawa C-214/06)

(2006/C 178/31)

Język postępowania: włoski

Oznaczenie sądu krajowego:

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Colasfalti srl.

Strona pozwana: Provincia di Milano, ATI Legrenzi Srl i Impresa Costruzioni Edili e Stradali dei F. Ili Paccani Snc